

ΤΑ ΞΕΝΑ

Γόργα, καλέ μου, κι' ἄφησε τῆς ξενητιάς τὶς πίκρες.

"Ελα ρὰ σμιξοῦμε γλυκά. Θυμῆσον με καὶ μένα,
Ποῦ τόσα χρόνια ῥέβουμαι στῆς ἐρημιᾶς τοὺς πόρους.
Διάβηκαν χρόνια καὶ καιροὶ ὅπου σοῦ τρώει τὰ ρεῖατα
Ἡ ἄσπλαχη ἢ ξενητιά μὲ τὸ τυράγρισμα τῆς.
Τὸ ἔργο τὸ κορμάκι σου στὰ ξένα' παραδέχρει,
Καὶ στὰ πικρὰ τοὺς βάσανα, καὶ στὶς ἀνεμοζάλες,
Θὰ μαραζώση, θὰ καῖ, θὰ σβύση κολασιμένο.
Τὰ ξένα δὲ σὲ γέρασαν; δὲ σέφαραν τὰ ξένα;
Φεύγα τὰ ξένα, κ' εἰρ' ὀχιές, φεῖδια φαρμακωμένα,
Καὶ φαρμακώρον καὶ ῥουφοῦν τὸ αἷμα σου καλέ μου.

"Ελα, γιατί βαλάντωσα καὶ ῥέψε ἢ καρδιά μου
Ἄφ' ὄντας ξενειυτέρες καὶ πῆγες σ' ἄλλους τόπους.

"Ελα ρὰ ἰδῆς τὸ ρεῖοκα μας λεβέντη, παληκάρι
Ἄπὸ μωρὸ ποῦν τῆγησε καὶ μισέψες, καλέ μου.

"Ελα ρὰ ἰδῆς τὴν ὀμορφή, καὶ λιγερή μας κόρη
Ποῦν μᾶφησε μικρὴ-μικρὴ, καὶ τώρα θὰ τὴν εἶδης.
Μὲ τὶς πλεξούδες σὰν ὀχιές, παρθένα βυζωμένη.

"Ελα ρὰ ζήσουμε μαζί μὲς τὸ ροικοκυριό μας
Νᾶχουμε τὰ χωράφια μας, ρὰ σπέρνουμε τὰ στάγια,
Ποῦν ἄσκαφτα κι' ἀνόργωτα εἰρ' τόσα χρόνια τώρα,
Νᾶρχετ' ὁ θεός με καλὸ, ποῦναι ξαθὰ τὰ στάχνα,
Μαζὶ ρὰ τὰ θερίζουμε, μὲ ὀλόγλυκα τραγούδια,
Καὶ ρὰ τὸ τρώμε τὸ ψωμὶ χωρὶς πικρὰ φαρμάκια.
Νᾶρχετ' ὁ τρύγος εὐτυχος τ' ἀμπέλι ρὰ τρυγᾶμε,
Τὰ ζουμερὰ σταφύλια του κρασὶ ρὰ τὰ πατάμε;
Νᾶχουμε στὸ κατώρι μας ὀλοχρονὶ: ρὰ πιόμα.
Νᾶχουμε τὸ λεβέντη μας, καὶ τὴ χρυσὴ μας κόρη,
Νὰ τραγουδοῦν στὸ πλάι μας τῆς ρεῖότης τὰ τραγούδια,
Νὰ μᾶς θυμίζουν τοὺς καιροὺς ποῦν διάβηκαν ρὰ πάντα,
Νὰ μᾶς γλυκαίνουν τὴν καρδιά μὲ τὸ χαμόγελό τους,
Νὰ μᾶς χαρίζουνε ζωὴ, παρηγοριά, κι' ἀνάσα,
Κ' ἔτσι τὰ χρόνια ρὰ περοῦν ρὰ μᾶς εὐτυχισμένα.
Χωρὶς καῦμοὺς καὶ βάσανα, καὶ πόρους, καὶ φαρμάκια.

Γόργα, καλέ μου, κι' ἄφησε τῆς ξενητιάς τὶς πίκρες.

